



МАКЕДОНСКАТА САГА

Р

оследниве седмици слободоумната македонска јавност се соочува со своите високи политичари, кои слепо умеат да "гледаат" многу пред времето. Така, гледајќи натаму убаво нè средија... па ни помалку ни повеќе ни ја врамија историјата, минатото, за да се обидат ни ја обезглават иднината. За нив не важи уставното кирилско писмо кога се потпишува договор чија политичка валидност единствено добива во "тежина" ако не се применува првиот и единствен службен јазик во државата - македонскиот.

Мнозинскиот македонски народ е познат по тоа што е и најиздржлив, со векови ги прегрмува сите погроми. Нашите стари велеле дека кога народот зборува - опасност нема, но кога "молчи" најопасен станува. Сега молчи, што значи дека почнува детаљно да ја анализира сликата на одредени политички партии, кои 14 години, во периодични мандати, суверено и тенденциозно му наметнуваат дека треба да има уста а да нема глас. Дисквалификувајќи му го разумот го убедуваат дека за секое промашување, чиј список во политички, безбедносен, одбранбен, економски, социјален, културен аспект е доволно долг, виновникот треба да се бара кај тој што најмалку може да биде виновен - нивните неистомисленици, опозицијата во која народот го бара излезот од безизлезот.

На нашето поимање на политиката во Македонија, со која пред меѓународната заедница, пред Европа и САД, не постигнавме да издејствуваме ниту еден позитивен поен, неопходно му е потребна промена на вредносниот систем на луѓето кои се политичари, односно имаат самодаден кредибилитет така да се нарекуваат. Македонија е земја која последниве години докажува дека има политички квантитет, но катастрофален квалитет евидентен преку неговата безидејност, антидржавност, фалсификувана загриженост, коруптивност... Нема потреба да се набројуваат постигнатите негативности, затоа што сите ние го живееме системот кој продуцира неуспеси, порази, при што секој од нив има име. Лоцирани во една ваква територијална и егзистенционална ограниченост Македонците како да се поробени во својата држава, а водачите на поробувачите како да се некои од нивното јато, при што се настојува да се создаде амбиент на сеопшт заборав во кој конкретниот македонски народ ќе биде претворен во малцинство апстрактни Македонци.

Сведоци сме на настојувањето за уривање на македонската државност и идентитет. На сите да ни биде арам ако и стогодишнината од срамното македонско обезглавување со Букурешкиот договор ја дочекаме во општествена стварност како оспоруван народ и држава. На потег ќе биде гласот на народот, кој најверојатно поучен од раната која му ја нанесоа непринципиелните и реално незаинтересираните бирократи - индивидуи без интегритет, својата доверба да му ја даде на оној кој решително, самосвесно ќе го дефинира отвореното македонско прашање во Европа. Сигурно нема да се дозволи повторувачите повторно да ја "спасуваат" нацијата. Ретроспективата на годините самостојност и независност би можела да почне од позиционирањето на државното име, откажувањето од знамето со шеснаесеткракото сонце како симбол на нашиот идентитет, распродавањето на интересите на земјата дозволувајќи ѝ на една етничка заедница преку свекотот на оружјето и со уцени да ни ја прекројува демографската карта, сè до уништувањето на ресурсите, имотот... за денес да се соочуваме со нашето "откачување" за зачленување во Алијансата, можно и за во Унијата, а неспроведената демаркација на северната граница да иницира непожелен ефект, неподготвени да се соочиме со повторното балканско прекројување на границите за создавање експериментални држави со одреден рок на траење.

Сега и никогаш повеќе нема да бидеме народ и држава со кои некој од внатре или од надвор ќе може да се пазари. И на едните и на другите кои ни налагаат да ја подзаборавиме својата историја или толку да ја унакажеме, за сами да не можеме да ја препознаеме во некакви стари, нови измислени пашалаци, мора да им стане јасно дека Македонија е држава со иднина затоа што македонскиот народ во наследство има морална сила.

Повторно се вее симболот на нашиот непокор. Македонците во Пустец го трасираа патот за извојување на нашата битка, позиционирајќи го Александровото знаме како релевантен фактор на Полуостровот.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски